

PROP DE VOSALTRES

Els fanalets de sant Jaume

Benvolguts diocesans:

Falten pocs dies per celebrar una festa molt estimada a la nostra ciutat que recorda el pas de l'apòstol sant Jaume per les nostres terres a principis de la predicació de l'evangeli per tot el món com els va manar Jesús als seus deixebles hores abans de la seva Ascensió. L'anomenem la festa dels fanalets, espècie de vasos, fets a casa, per portar a les mans que contenen una espelma encesa que il·lumina el camí o el pelegrinatge dels participants i que recorda el trajecte de l'Apòstol. El nostre itinerari comença a la parròquia de la Mare de Déu del Carme i acaba a l'oratori del Peu del Romeu en ple carrer Major de la nostra ciutat. Hi participen molts pelegrins, sobretot nens, que mostren amb alegria la llum a les seves mans.

Com aquesta festa n'hi ha moltes altres al llarg de l'any. D'alguna manera la festa expressa la idiosincràsia de tota col·lectivitat humana. Els éssers humans que formem les diferents societats manifestem singularitats pròpies a l'hora de la feina, de l'oci, de l'espiritualitat o de l'art i de la cultura. Cada àmbit té la seva pròpia expressió que, al mateix temps, recull allò que han fet les generacions anteriors i el que celebrem en l'actualitat. Concretant aquesta situació al nostre món occidental podem dir que la festa té, en molts casos, un component religiós basat en la nostra tradició cristiana. Molts dels nostres costums festius recorden un esdeve-

niment del Senyor, de la Mare de Déu o d'algun sant; o amb motiu d'algun vot ciutadà per una desgràcia col·lectiva o per un agraïment diví.

És cert que no totes les manifestacions festives tenen un component religiós. El record de les efemèrides socials com les conquestes, les firmes de la pau, els esclats de les guerres, l'afecte per algun benefactor, el reconeixement d'un esdeveniment que cohesionava o altres circumstàncies que acompanyen la vida de les societats han estat objecte de celebració. Nosaltres tenim exemples que il·lustren aquesta situació.

En qualsevol cas, el meu desig és informar a qui no ho sap o recordar a qui ho ha estudiat o ha rebut el comentari en la família o en la parròquia que les festes religioses no han de perdre mai la seva finalitat ni les adherències culturals que al llarg de la història han sorgit amb la fi-

nalitat de ressaltar encara més l'objecte de la celebració. Penseu en el Nadal, en la Pasqua, en la memòria del Patró del poble o de la ciutat.

Els fanalets expressen molta alegria en els participants. Els nens contemplen amb admiració la imatge que presideix el pelegrinatge i tots recordem la figura d'un apòstol, un amic molt proper al Senyor, que va complir a la perfecció el mandat d'evangelitzar amb constància, amb valentia. Es cansava i es recuperava. Responia al desànim amb l'entusiasme que li infonia l'Esperit Sant. Parlem de sant Jaume, de la seva romeria, del seu peu ferit, de la Mare de Déu del Pilar de Saragossa, del seu sepulcre a Compostel·la. Parlem del Camí de Sant Jaume, de la construcció d'Europa, de les arrels cristianes de la nostra cultura, dels milions de persones que busquen un sentit religiós a les seves vides. Parlem del nostre compromís amb l'Església vivint amb autenticitat la fe rebuda, sense pors, amb coratge, en comunitat o de forma individual a més a més de respondre de la nostra esperança a tots els que ens pregunten, d'anunciar amb alegria les paraules i els fets del Senyor Jesús.

No m'agradaria que ningú oblidés les tradicions de la nostra cultura. Tampoc que ningú relegués l'element religiós de la celebració festiva, si aquest fou el seu origen.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida celebra el Corpus Christi

La Catedral de Lleida va acollir, el passat diumenge 23 de juny, la festivitat del Corpus Christi. El bisbe Salvador va presidir l'Eucaristia acompanyat d'un nodrit grup de preveres de la diòcesi. El bisbe Salvador va agrair als membres de l'Adoració Nocturna i als infants que han fet la Primera Comunió aquest any la seva assistència. El Bisbe va destacar en l'homilia tres realitats «la Creu, la Taula i la Custòdia». «La passió, l'Eucaristia i l'adoració són les tres realitats que estan unides a la persona del Senyor», va dir. «El cristià no pot només resar sense preocupar-se dels altres i no pot ajudar als altres i no resar», va afegir. «Aquell

que no resa, el que no adora el Senyor, no és un bon cristià», va dir. En aquest sentit va reiterar que «tots hem d'aprendre a pregar». I va afegir que «ajudar no és només una qüestió de Càritas, és de tot cristià».

Les ofrenes les van fer un grup d'infants que han fet la Primera Comunió aquest any. A més, aquests nens van rebre un recordatori de la seva Primera Comunió.

En acabar l'Eucaristia es va fer la processó pels carrers de l'Eix Comercial. La Custòdia va recórrer els carrers de la ciutat passant per damunt de les catifes elaborades pel Patronat del Corpus.

En acabar la processó va tindre lloc, per primer cop des de fa 200 anys a l'interior de la Catedral, el Ball de l'Àliga.

CERCA DE VOSOTROS

Els fanalets de sant Jaume

Queridos diocesanos:

Estamos en vísperas de celebrar una fiesta muy querida en nuestra ciudad en recuerdo del paso del apóstol san Jaime por nuestras tierras al inicio de la predicación del evangelio por todo el mundo como les mandó Jesús a sus discípulos horas antes de su Ascensión. La llamamos todos la «fiesta dels fanalets», especie de recipientes, hechos en casa, para llevar en las manos que contienen una vela encendida que alumbraba el camino o la peregrinación de los participantes y que recuerda el trayecto del Apóstol. Nuestro itinerario empieza en la parroquia de la Virgen del Carmen y acaba en el oratorio del Peu del Romeu en plena calle Mayor de nuestra ciudad. Acuden muchos peregrinos, sobre todo niños que muestran con alegría la luz en sus manos.

Como esta fiesta hay otras muchas a lo largo del año. De algún modo la fiesta expresa la idiosincrasia de toda colectividad humana. Los seres humanos que formamos las distintas sociedades manifestamos singularidades propias a la hora del trabajo, del ocio, de la espiritualidad o del arte y cultura. Cada ámbito tiene su propia expresión que, al mismo tiempo, recoge lo hecho por las anteriores generaciones y lo celebrado en la actualidad. Concretando esta situación a nuestro mundo occidental podemos decir que la fiesta tiene, en muchos casos, un componente religioso basado en nuestra tradición cristiana. Muchas de nuestras costumbres festivas recuerdan un acontecimiento del Señor, de la Virgen o de algún santo o con motivo de algún voto ciudadano por una desgracia colectiva o por un agradecimiento divino.

Es cierto que no todas las manifestaciones festivas tienen un componente religioso. El recuerdo de las efemérides sociales como las conquistas, las firmas de la paz, los estallidos de las guerras, el afecto por algún benefactor, el reconocimiento de un evento que cohesionó u otras circunstancias que acompañan la vida de las sociedades han sido objeto de celebración. Nosotros tenemos ejemplos que ilustran esta situación.

En cualquier caso, mi deseo es informar a quienes no lo saben o recordar a quienes lo han estudiado o han recibido el comentario en la familia o en la parroquia que las fiestas religiosas no deben perder nunca su finalidad ni las adherencias culturales que a lo largo de la historia han surgido a fin de resaltar todavía más el objeto de la celebración. Pensad en la Navidad, en la Pascua, en la memoria del Patrón del pueblo o de la ciudad.

«Els fanalets» expresan mucha alegría en los participantes. Los niños contemplan con admiración la imagen que preside la peregrinación y todos recordamos la figura de un apóstol, un amigo muy cercano al Señor, que cumplió a la perfección el mandato de evangelizar con constancia, con valentía. Se cansaba y se reponía. Al desánimo respondía con el entusiasmo que le infundía el Espíritu Santo. Hablamos de Santiago, de su roquería, de su pie herido, de la Virgen del Pilar de Zaragoza, de su sepulcro en Compostela. Hablamos del Camino de Santiago, de la construcción de Europa, de las raíces cristianas de nuestra cultura, de los millones de personas que buscan un sentido religioso a sus vidas. Hablamos de nuestro compromiso con la Iglesia viviendo con autenticidad la fe recibida, sin miedos, con coraje, en comunidad o de forma individual además de responder de nuestra esperanza a todos los que nos preguntan, de anunciar con alegría las palabras y los hechos del Señor Jesús.

No me gustaría que nadie olvidara las tradiciones de nuestra cultura. Tampoco que nadie relegara el elemento religioso de la celebración festiva, si ese fue su origen.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Reunió de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar

El passat dia 22 de juny de 2019 es va reunir la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar, amb motiu de l'organització del congrés de laics del mes de febrer del 2020 i la presentació de l'itinerari de Formació de Laics Adults (IFCA). Vam tenir una ponència molt interessant titulada «El compromís cristià en el món» impartida per Mn. José Luis Segovia Bernabé, vicari de Pastoral Social de la diòcesi de Madrid.

Ens va parlar dels reptes de la conjuntura actual al compromís sociopolític del cristià. Va dir «que la di-

mensió pública de la fe, és constitució intrínseca de la naturalesa humana».

Va desenvolupar aquest concepte i ens va ajudar a veure que el lloc del laic en la societat és el món de la política, ja que la seva acció diària està impregnada de relacions ja siguin tant amb les persones com amb les institucions.

En la mateixa línia va destacar que la política ha d'anar més enllà de les estratègies polítiques dels partits polítics, i ha de prioritzar el bé comú, la justícia, la pau, la igualtat. Després hi va haver una explicació de la preparació del congrés per part del director de la Comissió Episcopal de l'Apostolat Seglar, Mn. Manuel Romero.

Per acabar, Mn. Pedro Escartín, que ha estat el coordinador de la IV part de l'IFCA, ens va fer un recorregut de la història de tot aquest voluminós itinerari.

Manuel Díaz

Delegat d'Apostolat Seglar del Bisbat de Lleida

Festa del Sagrat Cor de Jesús a les Carmelites de la Caparrella

Com cada darrer divendres de juny, tot commemorant el final del mes dedicat tradicionalment al Sagrat Cor de Jesús i celebració de la seva festa litúrgica, el monestir de les Carmelites Descalces de la Caparrella va acollir el divendres 28 de juny, la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, titular del monestir.

En una tarda de molta calor, la capella del monestir s'omplí de fidels per acompanyar a la comunitat de religioses carmelites en el dia de la festa del seu titular i assistir a la solemne Eucaristia presidida per Mn. Francesc Xavier Jauset, rector de les parròquies de Sant Llorenç i Sant Martí i un dels mossens que assisteixen a la comunitat. En la seva homília, el celebrat es referí al Sagrat Cor de Jesús com a símbol de l'amor de Déu: «Déu és amor i ens estima des del seu cor», alhora que feu memòria de les aparicions del Sagrat Cor de Jesús a santa Margarida d'Alcoque, monja i mística francesa de l'Orde de la Visitació que va promoure la devoció al Sagrat Cor de Jesús avui estesa a l'Església universal.

La celebració fou solemnitzada per la coral Units pel Cant, sota la direcció d'Antonietta Melé i l'acompanyament a l'orgue de la pianista M. Carme Grasa.

La coral va interpretar entre altres cants religiosos l'impressionat *Ve ante mis ojos* de Pedrell, amb lletra de santa Teresa de Jesús.

Tot seguit, a l'exterior del monestir davant la imatge del Sagrat Cor de Jesús que hi ha vora l'accés a les dependències del monestir, es feu una ofrena floral i la consagració de la ciutat de Lleida al Cor de Jesús, commemorant alhora el centenari de la consagració d'Espanya al Sagrat Cor de Jesús, que tingué lloc fa un segle, l'any 1919 al Cerro de los Ángeles, a Madrid. La festa va cloure amb un berenar, on es va distribuir coca i xocolata entre tots els assistents, compartint el goig de la fe i la vivència de la germanor.

Jordi Curcó

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Aquest és el temps de la misericòrdia, és el temps de la pietat del Senyor: obrim el cor perquè Ell vingui a nosaltres» (11 de maig).

@Pontifex: «Déu ha posat en la creació i en el nostre cor aquest projecte: que l'estimem a Ell, als nostres germans i al món sencer; trobem la ve-

ritable felicitat en aquest amor» (13 de maig).

@Pontifex: «Déu es proposa, no s'imposa; il·lumina però no enlluerna» (14 de maig).

@Pontifex: «La paraula de Déu és viva» (Heb 4,12), no mor ni es fa vella, roman per a sempre» (16 de maig).

Festa de la parròquia de Sant Joan

La parròquia de Sant Joan Baptista de Lleida va celebrar, el dilluns 24 de juny, la seva festa patronal amb una Missa solemne concelebrada per Mn. Jaume Pons, Mn. Joan Ramon Ezquerra, rectors, i Mn. Ramon Vila. La cerimònia es va iniciar a les 11.30 h amb un introit (entrada) de l'Schola Cantorum de l'Ateneu Popular de Ponent.

A continuació va tindre lloc l'homenatge a Modest Gaya, fundador i director de l'Schola Cantorum de Sant Joan des de 1944, preparat per la parròquia amb ocasió dels Aniversaris de Sant Joan.

Francesca Agustí va explicar el sentit de l'homenatge pel preuat servei a la parròquia i el prestigi que va adquirir la formació musical, la primera que es creà a la postguerra a Lleida, i base del ressorgiment de l'Orfeó lleidatà l'any 1953.

A continuació va prendre la paraula Joan Gaya per glossar la figura del seu pare i fundador de l'Schola Cantorum fa setanta-cinc anys. A aquest aniversari cal sumar als aniversaris que la parròquia commemora actualment. El temple estava ple de feligresos d'ara i d'abans de la parròquia de Sant Joan, feligresos de la parròquia del Carme i gent d'arreu de la ciutat. A tots es va adreçar el celebrant,

que també va recordar al tan estimat Mn. Joan Mora.

L'Schola Cantorum de l'Ateneu Popular de Ponent es va sumar a l'homenatge solemnitant la litúrgia cantant la Missa d'Angelis, i interpretant altres partitures en cant gregorià al final de la celebració.

Acabada la celebració religiosa va haver-hi festa al carrer de Sant Joan, davant de la porta de Santa Marta. Allí el grup de catequesi va donar una nota de color ballant un galop i una sardana. L'anunciació va continuar amb una altra sardana oberta a la participació popular. Tothom va poder degustar també la tradicional coca de Sant Joan acompanyada d'una beguda molt refrescant preparada per l'antiga Casa Roig als Porxos de Sant Joan.

Un monjo ortodox grec visita la capella del Peu del Romeu

El monjo ortodox grec, Damaschin Grigoriatul, procedent del monestir Grigoriu del Sant Mont Athos de Grècia, va visitar el passat 19 de juny la capella del Peu del Romeu de Lleida. Es va interessar pels orígens històrics del cristianisme a la nostra diòcesi i la tradició de la llegenda de Sant Jaume. El monjo ortodox fou acompanyat pel P. Daniel Simón, sacerdot dels ortodoxos romanesos de Lleida i rector de la parròquia del Naixement de Sant Joan Baptista.

El P. Damaschin fou rebut pel president de l'Aggrupació Ilerdenca de Pessebristes, Jordi Curcó, i els va ensenyar la seu de l'entitat. El monjo va manifestar que estava impressionat per la col·lecció de diorames bíblics del mestre pessebrista Emili

Tordera: «Els ortodoxos no tenim escultures, però sí icones, però valorem i apreciem molt aquest art popular com és el pessebrisme. El que he vist és impressionant», va dir.

Damaschin Grigoriatul, considerat pels ortodoxos com un home savi pels seus

escrits i la seva prolífica obra bibliogràfica i un religiós exemplar per la seva vida de missioner, amb trenta anys al Congo i actualment com a monjo; va manifestar sentir-se profundament agraït per haver pogut conèixer el bressol del cristianisme a Lleida. També va visitar la Seu Vella i les esglésies de Sant Joan i el Carme, parròquies que acolliren els primers ortodoxos arribats a Lleida, recordant en aquest sentit la figura entranyable de Mn. Mora, el P. Joan per a ells, que els va acollir i facilitar espais per al culte.

REFLEXIONS

Vacances merescudes

Com a amí de Jerusalem, Jesús i els deixebles s'aturen al poble de Betània, per descansar a casa dels seus amics. Llätzer, com escau al cap de casa, acull l'hoste amb manifest joia. Marta, la germana gran, es deleix en les tasques d'obsequiar l'amic. La germana petita, Maria, asseguda als peus del Mestre, escolta com una deixeblla més.

Mirant l'escena, podem pensar: com ens en fan de bé aquestes aturades de les nostres activitats per poder descansar el nostre cos i trobar la pau en el nostre esperit! De fet, sense adonar-nos-en massa, les activitats, preocupacions i treballs de cada dia condicionen la nostra manera de viure i fins de ser.

Avui són comunament demanades les vacances. Un temps en el qual podem alliberar-nos de la rigidesa dels horaris, de la monotonia del treball o de la tensió de les diverses responsabilitats. Per altra part, seria una equivocació limitar-nos a interrompre les nostres activitats i, senzillament, «matar el temps». Quina pena que passés aquest temps de relaxació i de descans sense cap creativitat ni iniciativa.

Per això, necessitem obsequiar-nos amb el regal del descans i les vacances. No per agobiar-nos i estressar-nos més encara —que també els passa a algunes persones—. Faríem bé de preparar les nostres vacances, per aprofundir en una amistat o un amor poc cuidat durant l'any. O responant a la crida d'una vida més sana, més en contacte amb la natura. Com una oportunitat per al goig, la convivència, l'amistat... Cercant algun temps de silenci per recuperar la pau i la dignitat interior.

Suggereixo, a més, que durant el descans de les vacances ens fem dues preguntes: quines són les petites coses de la meua vida que, per nervis, inquietud, precipitació, he engrandit indegudament fins a agobiar-me i no deixar-me viure en pau? O, una altra: quines són les coses realment importants a les que he dedicat poc temps i poca atenció empobrint així la meua vida?

En contacte amb la natura, amb els altres i amb nosaltres mateixos, podem descobrir Déu. I les nostres vacances esdevindran, a més, una gràcia.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

Dimecres, 24 de juliol:

—A les 21 h, mereria dels Fanaltes de Sant Jaume. Sortirà de la Rambla de Ferran davant de l'Església del Carme.

Dijous, 25 de juliol. Festivitat de Sant Jaume:

—A les 9 h, Missa a la capella de Sant Jaume del Peu del Romeu.

Dimecres 31 de juliol. Festivitat de Sant Ignasi de Loiola.

—A les 20.30 h, Missa solemne a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / SI 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeblla de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dimarts [Ga 2,19-20 / SI 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / SI 77 / Mt 13,1-9]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Tere-

sa, verges carmelitanes i mrs. a Gualajara; sant Xarbel Makluf, prev. *Urgell*: ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys mrs.

25. ■ Dijous [Fets 4,33;5,12.27.33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / SI 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina.

26. □ Divendres [Ex 20,1-17 / SI 18 / Mt 13,18-23]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradició iniciada s. II).

27. ■ Dissabte [Ex 24,3-8 / SI 49 / Mt 13,24-30]. *Sant Feliu de Llobre-*

gat: ■ Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / SI 137 / Col 2,12-14 / Lc 11,1-13]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana; santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

Resar o treballar pels altres?

Una de les coses més valuades a la Bíblia és l'hospitalitat. Abraham va veure tres homes aturats davant d'ell. Però la lectura ha començat dient que el Senyor s'aparegué a Abraham [el text juga entre el singular i el plural]. És, doncs, una visita del Senyor, que es val d'aquests tres homes per donar-li a Abraham la gran notícia: *L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa haurà tingut un fill*, aquest fill que tant desitjaven. Abraham va hostatjar el mateix Senyor en rebre aquells homes. L'hospitalitat és exercir la caritat.

El mateix veiem a l'evangeli. En aquest cas es tracta d'uns amics de Jesús (tot i que no ho expliciti Lluc): *Jesús entrà en un poblet i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo*. I aquí tenim la disjuntiva: obsequiar Jesús o quedar-se a escoltar-lo. Per això es queixa Marta: *Senyor no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li si us plau que m'ajudi*. Semblaria que Marta té tota la raó. I a la seva germana tant se li'n dona la feina. Però la resposta de Jesús pot semblar estranya: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor i no li serà presa*. No es tracta d'una oposició: o no fer res o obsequiar Jesús. Escoltar Jesús és la nostra tasca, la nostra feina primordial. Llavors el treball pels altres es farà amb pau, sense neguits, sense preocupacions excessives i Pau ens recordarà que de vegades ens caldrà també la creu: *Estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist*. El manament de Crist és clar: estimar Déu i estimar els germans: dues coses inseparables. Escoltar primer Crist per poder servir després molt millor els nostres germans. Hem de ser Marta i Maria alhora.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm, responsorial (14)

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Génesis (Gn 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices». Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre, Sara habrá tenido un hijo».

► Salmo responsorial (14)

R. Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; sólo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada.»